

VILTOPPSYNSMANNEN.

Jeg var ansatt som viltoppsynsman, og sto og hadde oppsyn over et mindre område, da en mann med tyrollerhatt og bart på hodet, kom gående nedover en sti beliggende like i nærheten.

Over den ene skuldra hadde han en borse, mens over den andre hadde han slengt et mindre dyr, som så ut til å være i en svært så sjaber forfatning.

Har du avlivet det stakkars dyret undret jeg og var temmelig stram i masken.

Det hadde han slettes ikke, dyret som han kunne fortelle meg var en rev, hadde fått et illebefinnende, så han var på vei ned til bygda med den slik at den kunne få riktig medisinsk behandling. Da mannen mente han ikke hadde kvalifikasjonene som krevdes for å få dyret friskt igjen.

Hva var vitsen med hullet dyret hadde tvers gjennom hodet spurte jeg.

Han så svært forundret på meg og sa, har du aldri hørt snakk om hullrev, mens han ristet gjentatte ganger på hodet.

Er det ikke vel drastisk å bare slenge den syke over skuldra måtte jeg legge til.

Hvor vil du at jeg skal plassere den da, i baklomma kanskje, svarte mannen med et iltert uttrykk i ansiktet.

En fugl satt og skrek oppe på en gren litt lenger borte, jeg ropte, *Kan du ikke slutte med den evinnelige skrikinga di, ser du ikke at vi står her og prøver å få til en samtale, dra til fjells hvis du absolutt må gaule slik.!*

Fuglen holdt øyeblikkelig kjeft.

Mannen sa at han måtte fordufte slik at det ikke skulle oppstå komplikasjoner med reven, jeg tilbød å gi reven en dispril, men det mente mannen kunne være uheldig.

Jeg var blitt temmelig sulten, og satte meg ned på en stubbe, flaks som jeg hadde oppdaget jeg noen egg som lå på bakken like bortenfor.

Eggene var tydeligvis gjenglemt av noen, så jeg tenkte jeg like godt kunne fortære dem først som sist.

Jeg laget meg et lite bål og begynte å steke dem.

Jeg ble imidlertid plaget av en fugl som tydeligvis var forbannet for ett eller annet, det hjalp ikke det spor at jeg tilbød den ett av eggene i bytte for at den skulle roe gemyttet sitt, slik at måltidet kunne fortæres uten forstyrrelser.

En annen fugl hadde gått løs på et tre med hodet sitt litt lenger bortenfor, den måtte da få en forferdelig til hodepine av det gjentatte sammenstøtet med treet tenkte jeg, og kastet litt grus på den slik at den sluttet.

Det lille bålet jeg hadde laget meg var nå i ferd med å bli vesentlig større, så jeg forsøkte å slukke det ved hjelp av en grankvist jeg fant like i nærheten.

Grankvisten tok imidlertid fyr, og det gjorde også vegetasjonen rundt, så det eneste jeg kunne gjøre var å fordufte slik at jeg ikke ble en del av bålet.

Da jeg var kommet ned etter endt arbeidsdag, fikk jeg melding om at reirplyndring, ildspåsetting, tjuvjakting, samt skremming av truede dyrearter visstnok hadde forekommet i området jeg var satt til å passe denne dagen.

Jeg hadde ikke merket noe til dette, og var svært sjokkert over at vanlige og siviliserte folk kunne få seg til å gjøre slike ting.